

Китоби Дониёл — Шумораи яксаду чилум

Ваъдаи Охирин: Ошкор сохтани нақши Илёс пеш аз Рӯзи Худованд

Jeff Pippenger

2024-03-16

Ваъдаи охирини Аҳди Қадим ин аст, ки пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, Илёс хоҳад омад.

Шариати Мусо, бандаи Маро, ба ёд оваред, ки онро дар Хӯриб барои тамоми Исроил ба ӯ амр фармудам, бо фароиз ва аҳком. Инак, пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, Ман Илёс-пайғамбарро назди шумо мефиристам; ва ӯ дили падаронро ба сӯи фарзандон ва дили фарзандонро ба сӯи падаронашон хоҳад гардонид, мабодо омада, заминро бо лаънат бизанам. Малокӣ 4:4–5.

Илёсе, ки пеш аз «рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд» меояд, ҳам як фиристодаи инфиродӣ аст ва ҳам ҳаракатест, ки бо паёме, ки он фиристода эълон мекунад, вобаста мебошад. Бинобар ин, Илёсе, ки фиристода мешавад, ҳамон яксаду чилу чор ҳазор мебошанд, ки маргро намечашанд, чунон ки Ҳанӯх ва Илёс намояндагӣ мекунанд. Онҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки дар замони қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ҳамчун парчам барафрошта мешаванд.

Илёси рӯзи охир низ ба воситаи Яҳёи Таъмиддиханда ифода ёфта буд, аммо Яҳё саду чилу чор ҳазор нафарро ифода намекард. Ӯ онҳоеро ифода мекард, ки ба ин ҳаракат ҳамроҳ мешаванд ва паёми фиристодаи рӯзи охирро қабул мекунанд, ва сипас аз ҷониби папосият дар соати буҳрони қонуни якшанбе, ки бо қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда оғоз мешавад ва ҳангоме анҷом меёбад, ки Микоил бармехезад ва папосият ба анҷоми худ мерасад, бе он ки ёваре дошта бошад, кушта мешаванд.

Илёс дар кӯҳи Кармил намояндагӣ мешавад, ва Яҳё дар толори зиёфати Ҳиродус намояндагӣ мешавад. Ин ду шохиди таърихӣ он ду гурӯҳи қавми Худоро дар айёми охир, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй намояндагӣ шудаанд, муайян месозанд. Саду чилу чаҳор ҳазор ва анбӯҳи бузург бо кӯҳи Кармил ва чашни зодрузи Ҳиродус мувофиқат доранд. Ин ду ҳатти нубувват нуктаи истиноди мустаҳкамеро фароҳам меоранд, то унсурҳои сари ҳаштумро, яъне он ки аз ҷумлаи ҳафт сар дар Ваҳй боби ҳабдаҳ аст, бо эҳтиёти комил муайян намоем, бо тафсилоти кофии нубувватӣ, то равшан гардад, ки чӣ гуна ва чаро президенти охирин, ки ҳамон президенти ҳаштум аст ва аз ҷумлаи он ҳафт мебошад, дар ҳаракатҳои охирини подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ба диктатори бузурги Иёлотҳои Муттаҳида табдил меёбад.

Дар замони қонуни якшанбе иттиҳоди сегона ба анҷом мерасад.

«Бо фармоне, ки барқароршавии Папагиро бар ҳилофи қонуни Худо амр менамояд, миллати мо худро қомилан аз адолат ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз фарози варта дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; вақте ки ӯ аз

болои он жарфно гузашта, бо спиритизм дастфишорӣ хоҳад кард; вақте ки, зери таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як асли Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад намуд ва барои паҳн кардани дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ тадбирҳо хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амалиёти ҳайратангези Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 451.

Аммо дар ин мисол як пайдарҳамӣ вучуд дорад, ва он пайдарҳамӣ мавзӯи каломии илҳомёфта мебошад. Ин воқеае аст, ки ҳангоми фармон руҳ медиҳад, ки аз як ҷиҳат воқеаи ягона аст, вале дар асл пайдарҳамии бисёр дақиқи воқеаҳост. Ҳангоми «фармон» Иёлотии Муттаҳидаи Амрико дигар подшоҳии шашуми нубуввати Китоии Муқаддас намеронад, ки ин маъноии онро дорад, ки маҳз дар он ҷо подшоҳии ҳафтум оғоз меёбад, аммо подшоҳии ҳафтум розӣ мешавад, ки подшоҳии худро ба ҳайвон бидиҳад. Вақте ки пайғамбари дурӯғин мағлуб мегардад, аждаҳо мавқеи худро мегирад ва дарҳол нисфи подшоҳии худро ба ҳайвон медиҳад.

Дар кӯҳи Кармил чорсаду панҷоҳ наби Баал буданд, ва чорсад наби Ашера, ки дар Сомария бар сари дастархони Изобал таом меҳӯрданд.

Пас акнун бифирист ва тамоми Исроилро назди ман ба кӯҳи Кармил гирд овар, ва чорсаду панҷоҳ наби Баал ва чорсад наби Ашераро, ки аз суфраи Изобал меҳӯранд. 3 Подшоҳон 18:19.

Илс бархӯрди кӯҳи Кармилро ҳамчун ихтилоф муайян мекунад: на танҳо дар бораи он ки Худои ҳақиқӣ кист, балки ҳамчунин ихтилофе дар бораи он ки пайғамбари ҳақиқӣ кист.

Пас Илс ба мардум гуфт: «Ман, танҳо ман, ҳамчун наби Худованд боқӣ мондаам; вале анбиёи Баал чорсаду панҷоҳ нафар мебошанд». 3 Подшоҳон 18:22.

Вақте ки қурбонии Илс аз оташе, ки аз осмон фуруд омад, сӯхта шуд, ӯ баъд бо дасти худ чорсаду панҷоҳ пайғамбари Баалро ба қатл расонд.

Ва Илс ба онҳо гуфт: «Анбиёи Баалро бигиред; мағзор ки як нафар аз онҳо ҳам бигурезад». Ва онҳоро гирифтанд; ва Илс онҳоро ба наҳри Қишӯн фуруд овард, ва дар он ҷо онҳоро кушт. 3 Подшоҳон 18:40.

Баал худои дурӯғини мардона буд, ва чорсад наби бутзори муқаддас, ки ҳанӯз бо Изобал буданду дар шаҳри Сомария бар сари суфраи ӯ меҳӯрданд, анбиёи худои занона, Ашторӯт, буданд. Худои занона аз қатли анбиёи Кӯҳи Кармил ба дасти Илс наҷот ёфт.

«Қавме, ки бар кӯҳ буданд, дар тарсу ҳайбат пеши Худои нонамоён ба рӯй меафтанд. Онҳо наметавонанд ба он оташи дурахшон ва сӯзанда, ки аз Осмон фиристода шудааст, назар кунанд. Онҳо метарсанд, ки дар иртидод ва гуноҳҳои худ нобуд гарданд. Онҳо бо як овоз нидо мекунанд, ки бар кӯҳ танин меандозад ва бо равшании даҳшатнок то ҳамвориҳои поёни онҳо аксу садо медиҳад: “Худованд, Ҷ Худост; Худованд, Ҷ Худост”. Исроил билохира бедор шуда, аз фиреб раҳо мегардад. Онҳо гуноҳи худро ва то ҷӣ андоза Худоро беҳурмат кардаанд, мебинанд. Хашми онҳо бар зидди анбиёи Баал

барангехта мешавад. Аҳъоб ва коҳинони Баал бо тарси даҳшатнок намоиши аҷоибонаи қудрати Яхуваро мушоҳида карданд. Боз овози Илёс ба мардум шунида мешавад, дар суханони такондихандаи амр: “Анбиёи Баалро бигиред; нагузored, ки яке аз онҳо бигрезад”. Ва мардум омода буданд, ки ба каломи Илёс итоат намоянд. Онҳо он анбиёи козибро, ки онҳоро фиреб дода буданд, дастгир карданд ва онҳоро назди ҷӯи Қишӯн оварданд, ва дар он ҷо Илёс бо дасти худ ин коҳинони бутпарастро кушт». Review and Herald, October 7, 1873.

Кӯҳи Кармил қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро дар Иёлоти Муттаҳида рамзӣ нишон медиҳад. Маҳз дар ҳамон вақт аст, ки парчами яксаду чилу чаҳор ҳазор нафар (ки бо Илёс рамзӣ тасвир шудаанд) барафрошта мешавад. Маҳз дар он ҷост, ки шоҳи ҳақиқии протестантӣ ба таври равшан, дар муқобили шоҳи қалбакии протестантӣ, ки дар Сомария асту аз хӯроки Изобал меҳӯрад, зоҳир мегардад. Маҳз дар он ҷост, ки шоҳи ҷумҳурихоҳ, ки то расидан ба Кӯҳи Кармил ба шоҳи ҳам калисо ва ҳам давлат табдил ёфта буд, ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба анҷоми худ мерасад. Пас аз он, он чи боқӣ мемонад, Аҳъоб ва халқи даҳгонаи ӯ ва Изобал аст, ки дар Сомария пинҳон шуда буд, дар ҳоле ки бо протестантҳои муртад ҳамдастурхон аст. Подшоҳии шашум ба анҷом расидааст, ва он гоҳ борон беандоза меояд.

Дар ҷашни зодрӯзи Ҳиродус, Илёс, ки дар шахси Яҳёи Таъмиддиханда таҷассум ёфтааст, дар зиндони Рум мунтазири раҳой ё марг аст. Дар он ҷо дигар анбиёи Баал нестанд, то рақси фиребро ба анҷом расонанд, балки танҳо Саломе, духтари Изобал, ҳузур дорад. Ҳиродус ва дӯстони дарбории ӯ аз шароби Бобил мастанд, зеро зодрӯзи ӯ ҳамчунин қонуни якшанберо ифода мекунад, ва ҳамаи халқҳо 11 сентябри соли 2001, ҳеле пеш аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, ба нӯшидани шароби Бобил оғоз карданд.

Ва баъд аз ин чизҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати азиме дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр ва баланд нидо карда, гуфт: «Бобули бузург сукут кард, сукут кард, ва маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар парандаи нопоку манфур гардид. Зеро ҳамаи халқҳо аз майи ғзаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматии вай сарватманд шудаанд». Ваҳй 18:1–3.

Ин се оят ҳангоме ба амал омаданд, ки биноҳои бузурги Нью-Йорк, бурҷҳои дугона, бо ламси Худо фурӯ рехта шуданд.

«Акнун суҳане меояд, ки ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Ман ҳаргиз чунин нагуфтаам. Ман гуфтаам, вақте ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо, ошёна бар ошёна, қомат меафрохтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, ҳангоме ки Худованд бархезад, то заминро ба сахтӣ биларзонад! Он гоҳ суханони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаждаҳуми Ваҳй ҳушдорест аз он чи бар замин хоҳад омад. Аммо ба таври мушаххас дар бораи он чи бар Нью-Йорк хоҳад омад, барои ман нуре дода нашудааст, ҷуз ин ки ман медонам, ки рӯзе биноҳои бузурги он ҷо бо гардиш ва вожгунсозии қудрати Худо фурӯ хоҳанд рехт. Аз нуре ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як

калима аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати тавоноӣ Ў, ва ин сохтмонҳои азим фурӯ хоҳанд афтод. Манзараҳои рӯй хоҳанд дод, ки дахшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем». Review and Herald, July 5, 1906.

Қонуни якшанбе, ки ба наздикӣ хоҳад омад, бо овози дуҷуми боби ҳаҷдахуми Ваҳй тасвир шудааст, ва он кӯҳи Кармали Аҳъоб ва ҷашни зодрӯзи Ҳиродусро ифода мекунад. Ҳиродияс, ки ҳамон Изобал низ ҳаст, дар базми масти Ҳиродус ҳозир нест, ҳамон тавре ки Изобал аз кӯҳи Кармал ғоиб буд. То замони қонуни якшанбе, вай дар давоми ҳафтад соли рамзии ҳукмронии ҳайвони заминӣ, яъне подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, фаромӯш шуда буд. Вақте ки Изобал дар солҳои 1798 ва 1799 захми марговари худро гирифт, подшоҳии шашум (Иёлоти Муттаҳида) давраи худро ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас оғоз намуд. Вақте ки подшоҳии шашум ба анҷом мерасад, он гоҳ вай бозмегардад ва ба сурудҳои худ сурудан оғоз мекунад ва бо ҳамаи миллатҳои рӯи замин зино мекунад.

Сурудҳои зино ва шароби ў ба таври нубувватӣ 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфтанд, аммо он танҳо давраи омодагӣ буд, чунон ки онро сӣ соли аз 508 то 538, вақте ки ў бори аввал тахтро ишғол намуд, ифода мекарданд. То қонуни якшанбе, вақте ки подшоҳии шашум ба дасти Илёс кушта мешавад, ў дар Сомария пинҳон будааст. Дар он лаҳза Яҳёи Таъмиддиханда дар зиндони ў нигоҳ дошта мешавад ва ё раҳой, ё маргро интизор аст.

Ҳиродус ва дӯстони ашрофи ў аз майи Бобил маст буданд, ҳангоме ки Саломе, духтари Ҳиродия (Изобал), рақси бисёр васвасаангези худро ба ҷо овард, ва Ҳиродус шахвату майлҳои хешутаборбонаи худро ошкор намуд. Ў қомилан мафтунӣ ишораҳои шахвонии духтари ўгаи худ гардид ва ба вай то нисфи подшоҳии худро пешниҳод кард.

Ва ҳангоме ки рӯзи муносибе фаро расид, Ҳиродус дар рӯзи таваллуди худ барои аёнаш, саркардагони лашкар ва бузургони Ҷалил зиёфате орошт; ва чун духтари ҳамон Ҳиродиё ворид шуда, рақс кард ва ба Ҳиродус ва онҳое ки бо ў нишаста буданд, писанд омад, подшоҳ ба он духтар гуфт: «Ҳар чӣ хоҳӣ, аз ман талаб намо, ва онро ба ту хоҳам дод». Ва ба ў қасам хӯрд: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ба ту хоҳам дод, ҳатто то нисфи подшоҳии худро». Ва ў берун рафта, ба модари худ гуфт: «Чӣ талаб кунам?» Ва ў гуфт: «Сари Яҳёи Таъмиддиханда». Ва ў дарҳол бо шитоб назди подшоҳ даромада, хоҳиш карда, гуфт: «Меҳоҳам, ки ҳозир дар табақа сари Яҳёи Таъмиддихандаро ба ман бидиҳӣ». Ва подшоҳ бисёр ғамгин шуд; лекин ба хоҳири қасами худ ва ба хоҳири онҳое ки бо ў нишаста буданд, нахост ўро рад кунад. Ва подшоҳ дарҳол ҷаллодиро фиристода, фармуд, ки сари ўро биёранд; ва ў рафта, вайро дар зиндон сар бурид, ва сари ўро дар табақа оварда, ба он духтар дод; ва духтар онро ба модари худ дод. Марқӯс 6:21–28.

Овози якуми Ваҳй боби ҳаҷдахум 11 сентябри соли 2001 садо дод, ва овози дуюм дар қонуни якшанбеи наздикомада садо медиҳад. Дар таърихи дар Юҳанно боби шашум тасвиршуда, овози якуми соли 2001 овози Масеҳ буд, ки ба шогирдонаш хабар медод, ки онҳо бояд ҷисми Ўро бихӯранд ва хуни Ўро бинӯшанд, зеро Ў Нони ҳақиқии Осмон буд. Он давра аз Ҷалил оғоз ёфт ва бо поксозии шогирдонаш, ки аз Ў рӯй гардониданд, дар Юҳанно боби ШАШУМ, ояти ШАСТУ ШАШУМ, анҷом ёфт. Он таърих дар Ҷалил бо санҷиши

ғизой оғоз ёфт ва бо қорӣ шудани нишони ҳайвон анҷом ёфт, чунон ки онро рақами номи папа, яъне ШАШ, ШАШ, ШАШ, пешнамуна сохта буд. Ҷалил маъноӣ «нуқтаи гардиш»-ро дорад, ва 11 сентябри соли 2001 як «нуқтаи гардиш»-и нубувватӣ (Ҷалил) буд, ва зодрӯзи Ҳиродус бо роҳбарияти Ҷалил буд. Овози ибтидоии Ваҳй боби ҳаждаҳум ва овози анҷоми Ваҳй боби ҳаждаҳум ҳар ду ба воситаи Ҷалил, ки нуқтаи гардиш аст, ифода шудаанд.

Аз таърихи гузашта бояд дарсҳо омӯхта шаванд; ва диққат ба инҳо ҷалб карда мешавад, то ҳама дарк намојанд, ки Худо ҳоло низ бо ҳамон роҳҳои амал мекунад, ки ҳамеша амал кардааст. Дастӣ ӯ дар қори ӯ ва миёни халқҳо ҳоло низ ҳамон тавр дида мешавад, чунон ки ҳамеша аз замоне ки Инҷил бори аввал ба Одам дар Адам мавъиза карда шуд, дида мешуд.

«Дар таърихи халқҳо ва калисо давраҳои ҳастанд, ки нуқтаҳои гардиш мебошанд. Дар инояти Худо, вақте ки ин буҳронҳои гуногун фаро мерасанд, нуре, ки барои ҳамон замон аст, дода мешавад. Агар он пазируфта шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва суқут ба дунбол меояд. Худованд дар Қаломи Худ қори ҳамлаваронаи Инҷилро, чунон ки он дар гузашта ба пеш бурда шудааст ва дар оянда низ то ба низои хотимаӣ идома хоҳад ёфт, ошкор намудааст, замоне ки қувваҳои шайтонӣ охирин ҳаракати шигифтангези худро ба амал хоҳанд овард». Bible Echo, August 26, 1895.

Ҷалилӣ дар соли 2001 ва Ҷалилӣ дар қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ оянда муайян месозанд, ки нури борони дер қай рехта мешавад. Дар соли 2001 он рехтани ба андозае муайяншуда буд, аммо дар овози дуҷум он бе андоза рехта мешавад, чунон ки бо рехтани азими баъд аз он ки Илос анбиёи Баалро кушт, муаррифӣ гардидааст, ки он дар ҷашни зодрӯзи Ҳиродус воқеъ шуд. Зодрӯзи Ҳиродус таваллуди подшоҳии ҳафтуми нубуввати Қитоби Муқаддасро муайян месозад, ки он бевосита пас аз марги подшоҳии пешин меояд. Иёлотӣ Муттаҳида дар соли 1798, ҳангоми марги подшоҳии панҷум, ба подшоҳӣ оғоз кард, ва ҳангоми марги анбиёи Баал, зодрӯзи подшоҳии ҳафтум фаро расидааст. Он подшоҳии ҳафтум бо подшоҳии даҳқисмаи шимолии Аҳъоб ва бо Ҳиродус, ҳамчун намојандаи подшоҳии даҳқисмаи шимолии Руми бутпараст, ифода меёбад.

Ва он даҳ шохе ки бар он ҳайвон дидӣ, инҳо аз фотиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро харобу бараҳна хоҳанд кард, ва гӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳанд сӯзонд. Зеро Худо дар дилҳои онҳо ниҳодааст, ки иродаи ӯро ба ҷо оваранд, ва ҳамфикр бошанд, ва салтанати худро ба ҳайвон биспоранд, то суҳанони Худо ба анҷом расанд. Ва он зане ки дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад. Ваҳй 17:16–18.

Ҳиродус розӣ мешавад, ки савганде, ки ба Саломе дода буд, ба ҷо оварад, ва сари Яхъёро ба вай бидиҳад; ва савганди ӯ ҳамчун то нисфи подшоҳии ӯ муаррифӣ шудааст. Даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид, бо вучуди он ки аз фотиша нафратдоранд, розӣ мешаванд, ки подшоҳии ҳафтуми худро ба сари ҳаштум, ки аз миёни ҳафт сари пешин аст, бидиҳанд. Онҳо ба подшоҳие розӣ мешаванд, ки бар ҳамбастагии Давлати ҷаҳонӣ, дар яқҷоягӣ бо Қалисои ҷаҳонии вай, асос ёфтааст. Аммо ин никоҳ никоҳи лотинӣ аст, на никоҳи англисӣ,

зеро никоҳи онҳо ба василаи «зан»-е муаррифӣ шудааст, ки «бар подшоҳон» ҳукмронӣ мекунад. Дар никоҳи лотинӣ хонавода насаби занро нигоҳ медорад, на насаби мардро; ва номи ин никоҳи дучониба унсури муҳими ривояти нубувватист.

«Подшоҳон ва ҳокимон ва волиёну идоракунандагон бар худ тамғаи зиддимасеҳро ниҳодаанд ва ҳамчун аждаҳо тасвир мешаванд, ки меравад, то бо муқаддасон — бо онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд — ҷанг кунанд». Testimonies to Ministers, 38.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Каломе ки Ишаё ибни Омӯс дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дид. Ва дар айёми охир воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар сари кӯҳҳо устувор хоҳад гардид, ва аз теппаҳо болотар хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо сӯи он ҷорӣ хоҳанд шуд. Ва қавмҳои бисёр рафта, хоҳанд гуфт: Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб, боло равем; ва Ё моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо дар тариқҳои Ё қадам хоҳем зад; зеро аз Сион шариат берун хоҳад омад, ва каломи Худованд аз Ерусалим.... Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард часпида, хоҳанд гуфт: Мо нони худро хоҳем хӯрд ва либоси худро хоҳем пӯшид; фақат бигзор бо номи ту хонда шавем, то нанги мо бардошта шавад. Дар он рӯз Шоҳи Худованд зебо ва ҷалил хоҳад буд, ва самари замин барои онҳо ки аз Исроил раҳо ёфтаанд, аъло ва хушнамуд хоҳад буд. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ монда бошад, ва ҳар кӣ дар Ерусалим монда бошад, муқаддас хонда хоҳад шуд, яъне ҳар касе ки дар миёни зиндагон дар Ерусалим навишта шудааст: вақте ки Худованд палидии духтарони Сионро шуста бошад, ва хуни Ерусалимро аз миёни он бо рӯҳи доварӣ ва бо рӯҳи сӯзондан пок карда бошад. Ишаё 2:1–3, 4:1–4.